

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ώδος Σολωμού-17

ΑΡΙΘ. 18

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1902.

ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ

Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ ἐκείνου διὰ τὸν ὁποῖον ἰδιότροπός τις Ἀγγλος ἐδαπάνησεν δλοκλήρον.... τὴν περιουσίαν του ὅπως λάβῃ... τὸ εὐτύχημα νὰ παρευθῆ κατ' αὐτόν· οὔτε πάλιν περὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἕτερος Ἀγγλος ἰδιότροπος ὀνόματι Σμιθ δὲν ἐπρόφθασε καὶ ἤτις κατὰ δυστυχίαν του... ἐξετροχιάσθη, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ ἰδιότροπος Σμιθ διὰ τὸ δυστύχημά του... ἠντοχειριάσθη!

Ὅχι, δὲν πρόκειται οὔτε περὶ τοῦ πρώτου οὔτε περὶ τοῦ δευτέρου. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπλῆς ἐκτροχιάσεως ἄνευ πολλῶν ἐπεισοδίων καὶ

δυστυχημάτων. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ τῆς ἀμαξοστοιχίας Κηφισίας- Ἀθηνῶν.

Ἐὰν εὐφραστῆσθε καὶ δὲν φοβῆσθε λάβετε μετ' ἐμοῦ ἐν εἰσιτήριον ἀπὸ Κηφισίας καὶ ἐὰν εἴσθε ἐχέμυθοι καθήσατε κεχυρμένοι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μετ' ἐμοῦ βαγονίου.

Προσοχὴ μόνον ὅτι ἀκούσετε καὶ ὅτι εἰδῆτε μὴ τὸ ἐπαναλαμβάνητε.

Ἄφ' οὗ συγκατατίθεσθε κλείσατε καὶ τὰ παράθυρα τοῦ βαγονίου... καὶ πάλιν θυμῶς... ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

— Εἰμ' εὐτυχῆς τοῦ ἔχω τοιοῦτον συναδόν.

— Μοῦ κάνετε μεγάλην τιμὴν Δεσποινίς.

— Ἄλλ' ἀγαπητέ μου τέλος πάντων τόσον ἀπαιθῆς σοὶ φαίνομαι ὥστε νὰ μὴ ἔχῃς καὶ δι' ἐμὲ γλυκῆα μεϊδιάματα;

— Δυστυχῶς ἔσα εἶχόν τὰ ἔδωσα δὲν μένουσιν

δι' ὤμας· τὰ ἔδωκα χωρὶς νὰ μὴ ἀποδοθῶν·
τῇ ἀληθείᾳ Δις μεγάλως λυπεύμαι δι' αὐτό.
Ἐὰν ἐγνωρίζετε πόσον στενεχωρούμαι ποῦ δὲν
δύναμαι νὰ πωλῶ αἰσθήματα!... Τί εὐτυχῆς καὶ
ὠραῖος σιδηροδρομικὸς παρίπατος δι' ἀμφοτέρους·
ἐγὼ θὰ ἐπώλουν αἰσθήματα καὶ σεῖς θὰ ἠγορά-
ζετε· πλὴν φεῦ δὲν εἶμαι πωλητὴς αἰσθημά-
των!

— Ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπιμείνω, θὰ ἀντιστῶ εἰς
τὰ χάλκινα τῆς καρδίας σου περιφορήματα· δὲν
μὲ δειλιάζει ἡ ἀρνησίς σου, μὲ ἀρμεῖ ἡ συνανα-
στρόφη σου ὅπως ἐμφυσήσω τὸ πῦρ εἰς τὴν καρ-
δίαν σου.

— Πάντοτε θ' ἀποτύχητε Δις διότι ἡ καρδία
μου ἐδόθη, δὲν ἔχει πλέον καύσιμον ὕλην, ἐμα-
ράθη καὶ ἠσφαλίθη εἰς τὴν ἑταιρίαν... « Ἀ-
γαπᾶν καὶ μὴ ἀνταγαπᾶσθαι. »

— Ἀλλ' εἶθε βέβαιος ὅτι ἐπληρώσατε τὰ
ὠριμμένα ἀσφάλιστρα; Ἐγὼ τοῦλάχιστον νο-
μιζῶ ὅτι δὲν τὰ ἐπληρώσατε καὶ εἶμαι διατε-
θειμένη νὰ πληρώσω αὐτὰ εἰς τὴν ὑμῶν ἑταιρίαν...
« Ἀγαπᾶν καὶ ἀνταγαπᾶσθαι » καὶ
διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι οὐδέποτε θ' ἀποχωρήσω
τῆς ἑταιρίας ταύτης ἰδοῦ...

Ἡγέρθη ἐπλησίασε πρὸς με καὶ ἐνῶ ἠτοιμά-
ζετο νὰ μοι εἶπῃ εἰς τὸ εὖς...

— Ἐξετρογιάσθητε Δις τῇ λέγω.

Θόρυβος φεβερὸς ἠκούσθη καὶ ἄνθρωποι,
ἀποσκευαὶ καὶ ἀμαξοστοιχία ἐντὸς ὀλίγου ἐρί-
σκοντο εἰρδὴν μίγδην ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδά-
φους.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξετρογιάσθη.

Διπλῶς ἐκτρογιάσθη.

Μιὰς δεσποινίδος! καὶ μιὰς ἀμαξοστοιχίας!
Ἐκαστος εἶχε καὶ τ' ἀποτελεσμάτά του.

Κατὰ τὸν πρῶτον ἡ Δις ἀπώλεσε... τὴν καρ-
δίαν της!

Κατὰ τὸν δεύτερον ἀπώλεσα ὀλίγην... ἐπι-
δερμίδα!

Ἀλλὰ καὶ πάλιν· σὰς παρακλῶ ὑπὸ ἐ-
χεμύθικην!

Λίθος.

«ΚΥΜΑ ΚΙ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ»

Κῦμα τρελλὸ κυλᾷ γοργὰ
τ' ἀγέρι τὸ βοηθαί
μὲ παιχιδάκια χίλια δυὸ
δόθε γλυκοκυλάει.

...~...~...~...

Τρελλὸ κυλᾷ ξαπλώνεται
μ' αὐτὰ τὰ παιχιδάκια
καὶ λούζει τ' ἀκρογιάλι του
μ' ἀφροῦς καὶ φριγανάκια.

...~...~...~...

Κι' ὀλόχαρο πετᾷ φιλιὰ
στ' ἀφρόλουστ' ἀκρογιάλι
τραβιέται... καὶ ξανακυλᾷ
παιχιδί' ἀρχίζει πάλι.

...~...~...~...

Καὶ τ' ἀκρογιάλι πιὸ τρελλὸ
κι' αὐτὸ μεσ' τῇ χαρᾷ του
λαχταριστὰ τὸ καρτερεῖ
στὴ μάγισ' ἀγκαλιά του.

...~...~...~...

Ἄκου!... φιλιῶνται σιγανά...
μεσ' τῇ τρελλῇ χαρᾷ τους
οὐράνια πλέκουν ὄνειρα,
μεσ' τ' ἀπαλὰ φιλιὰ τους.

...~...~...~...

Ἄχ πόσον εἶνε εὐτυχῆ
πῶς ἡ καρδιά μου πάλλει
πῶς ἠθελα νὰ μοιάζαμε
σὺν κῦμα μ' ἀκρογιάλι.

Χαρίκλεια Λυσάνδρου.

ΔΙΑΤΙ;

Ὁ Ἐρμᾶν ἐκπληκτὸς ὤρμησε πρὸς τὴν Μαρ-
γαρίταν, ἀλλ' αὐτὴ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ· ἐν ᾧ
δὲ ἔκλειε τὴν θύραν, ὃ εἰς τῶν πλοκάμων της
εὐρήθη κεκλεισμένος ὑπ' αὐτῆς καὶ οὕτως ἠναγ-

κάζθη νὰ μείνῃ ἐν ἡ θέσει εὐρίσκετο.

— Ἄ! σὰς συνέλαβα, δεσποινίς, τραγω-
δεῖτε πόσον ὠραῖα καὶ ἐν τούτοις ποτέ δὲν μού
τὸ εἶπατε, ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρμᾶν.

Ἡ νεκρὸς περφυρᾷ ἐξ αἰδοῦς καὶ ἐκπληκτὸς
ἐκ τῆς συγκινήσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ
λέξιν.

— Ἀφοῦ τραγοδεῖτε πόσον ὠραῖα, ἐπνεύλα-
θεν ὃ νέος, θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, ἂν τραγοδή-
σητε καὶ τι ὅταν τὸ ὄργανον θὰ διορθωθῇ· τὴν
ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων, θὰ σὰς συνοδεύσω ἐγὼ
ἵππετ' μου θέλετε; ἢ τὸ πῶ καὶ εἰς τὴν ἡ-
γουμένην.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπὶ πλῆεν τεθορυβημένη, διό-
τι ὁ Ἐρμᾶν τὴν καθικέτευε μετὰ ζήσεως, μετὰ
πάθους, ἐπιθύρησε δι' ὕψους ἀβεβασίου, προση-
λῦσα τοῦς μεγάλους της ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν
βλυσκινίων τοῦ Ἐρμᾶν ὀφθαλμῶν.

— Ἀλλὰ, δὲν ξέρω νὰ τραγοιδῶ!

Καὶ τὴν ἀνεύρισκον πόσον ὠραῖαν μὲ τὸ ὕψος
της ἐκείνο τὸ περιερισμένον, ὥστε παρ' ὀλίγον
νὰ γονυπετήσῃ καὶ τῆς φανερώσῃ ὅ, τι ἐν τῇ ψυ-
χῇ αὐτοῦ ἀπέκρυπτε.

Τὸ βλέμμα της ἐκείνο, τὸ γλυκύτατο, τὴν
καθίστα παράφρονα!

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ἐπίσης λίαν τεθορυβημέ-
νη. Βεβαίως καὶ τι ἔλτοπον συνέβαινον ἐν ἐ-
αυτῇ αἰσθητικῇ ἀνεκλάλητος ἐπλημμύρει τὴν
ψυχὴν της.

Καὶ ἔμμενον ἐκπληκτὸς, κατὰ τὸ ἅγιον αὐτὸ
τῆς σιωπῆς διάστημα.

Αἶφνης θόρυβος ἠκούσθη ἐπὶ τῆς κλιμακῆς, ἐν
ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἢ ὀπτασίᾳ διελύθη καὶ ἡ πραγ-
ματικότης ἀνεφάνη ἐν ὄλῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῆς
μορφῇ.

Δι' ἐνὸς ἄλματος ἡ Μαργαρίτα εὐρέθη ἐνώ-
πιον τοῦ ὀκρίθαντός της καὶ ὁ Ἐρμᾶν πρὸ τοῦ
ὄργανου.

Καὶ ὅτε ἡ ἠγουμένη ἐνεφανίσθη, ἐν πάσῃ τῇ
μυγαλοπρεπεῖᾳ καὶ ἐπιβλεπτικότητι αὐτῆς, τὰ
πάντα εὐρίσκοντο ἐν τῇ εἰκῇ αὐτῶν θέσει. Μει-
δείαμα τότε μακαριότητος καὶ εὐχαριστήσεως ἐ-
πεκάθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἠγουμένης, δι-
ὅτι ἐρθεῖτο... Ἐρθεῖτο μήπως νεκρὸς ὠραῖα
μετὰ νέου συναναστροφόμενῃ περιπλακῇ εἰς τοῦς
ὄνυχας τοῦ Σατανᾶ....

Εὐτυχῶς πρὸς ἠσυχίαν της, ἡ ἀδελφὴ Φιλο-

μένη δὲν τῇ εἶπεν ὅτι ἀμφοτέρω οἱ νέος ἐγευμά-
τισαν εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν. Καὶ ἐπέστη, ἐ-
πέστη ἐντελῶ, ὅτι ὁ Σατανᾶς δὲν ἠδύνατο νὰ
προβάλλῃ τὴν ἀπαισίαν μορφήν του... Μετὰ
τινας δὲ φιλοφρόνους λόγους, οὗς ἀπήλυθε πρὸς
τοῦς νέους, πάντοτε δι' ὕψους ἐπιβλητικοῦ καὶ
συνάμα μεγαλοπρεποῦς, ἀπῆλθε τοῦ Ναοῦ.

Οἱ νέοι ἂν καὶ μόνον ἦδη, δὲν ἐτόλμησαν νὰ
προφέρωσι λέξιν. Μόνον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μὴν ἀνήγειρον τὰ βλέμματα των καὶ παρητη-
ροῦντο.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἰάκωβος Δε-
θρονᾶς ἤρχετο ἐν τῷ Παρθενάγειῳ, ἵνα βλέ-
πῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἢ ὅποις τῷ ὠμίλησε περὶ
τοῦ Λεῖδερ προσθέτουσα πλείστως ὕσας λεπτο-
μερείας. Ὁ ὑπελαχάγος ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν
νεκρὸν καλλιτέχνην καὶ ἐκ πρώτης ὀφθαλμοβο-
λῆς ἀμοιβαίως ἠγαπήθησαν, διότι ἀμφοτέρω ἐ-
χον ὠραῖαν φυσιογνωμίαν, ἀντανανκλώσαν τὴν
ἐξαιρετικὴν αὐτῶν ψυχὴν. Ἐκτοτε ὁ Ἰάκωβος ἐ-
πεσκέπτετο πάντοτε τὸν Ἐρμᾶν, ὡσάντις ἤρχετο
νὰ βλέπῃ τὴν ἀδελφὴν του.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ἄχ ἠθελα στὰ μάτια σου νὰ βυθισθῶ νὰ πλεῖθω
Στὰ μάτια σου τὰ οὐράνια στὴ θεία τὴ ματιά σου
Τὸ ὄργον πῆρ τὸ Ἑλληνικὸ μεσ' ἀπὸ κει νὰ κλέψω
Καὶ ἄς μ' ἐκάρωται ὁ Ζεὺς σὺν βράχῳ τοῦ Κου-
[κάσου.]

Κ' ἐπιτα ἰάβαγα φωτὰ ὄλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Μὲ τὴ κλειψιά ποῦ θάκατα ἀπ' τὴ λαμπρὴ ματιά
[σου]

Καὶ ὄστερα; ὦ ὄστερα! τί εὐτυχία γὼς μου·
Νὰ εἶμαι μοιάχα γὼ γοητιστὸς μπρισιά σου.

Νίκος Καπετανάκης.

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ.

Τὸν σημάσαμε καὶ τὸν χαιρετίσαμε· ἐκείνος στήθηκε μᾶς κύτταξε καλὰ, μᾶς καλησπέρησε, μᾶς ρώτησε τί νέα φέρουμε ἀπὸ τὸ κάτου τὸ δικό μας χωριό καὶ ἔτσι ἀνείξαμε ἱμιλία ἢ σιγὰ σιγὰ τραβούσαμε ἐκεῖ στὴν ἄκρη κατὰ τὸ πέλαγο ὅπου ἀπλώνονται ἡ ὠρεῖα ἀμμειδιά ἢ ζωσμένη ἀπὸ ταῖς ἰλοπράσινας φαχούλαις ποῦ κεῖ κάτω ζέφυγαν σὲ φοβερούς καὶ ἀπάτητους γκερεμούς. Μέσα στὴ πρασινάδα τοῦ βουνοῦ καὶ στὰ χαιδέματα τοῦ ἡσυχου ζέφυρου ποῦ ἐγύνετο γύρω μας, καθήσαμε σὲ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ ξαποστάσουμε καὶ ἐξακολούθησαμε τὴν κουβέντα μας μὲ τὸ γέρο στοπάνη ὁ ὅποιος γιὰ χάρι μας ἄφησε τὸ κοπάδι νὰ βσικίση ἀκόμη καὶ μᾶς κάμη λίγη συντροφιά. "Ἀρχισε νὰ μᾶς μιλή, διψασμένος ἀπὸ κουβέντα ὁ δυστυχισμένος, γιὰ τὰ πρόβατα ποῦ ἔβασκε, γιὰ τὸ μπιστιό του σκύλλο, τὸν ἀγαπημένο συντροφο τῆς ἐρημιᾶς του, καὶ γιὰ τὴν ἐρημική ἀλλὰ καὶ ἐλόχαρη ζωὴ ποῦ περνᾷ.

Καὶ ἐκουθεντιάζαμε καὶ τὸν ἀκούσαμε ἡσυχῶ καὶ τὸν ρωτούσαμε γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ ἀφ' οὗ δὲν εἶχε ἄλλα νὰ μᾶς πῆ, τὸν παρακαλέσαμε καὶ μᾶς βάρσσε μὲ τὴ φλογέρα του ἕναν ἀπὸ κείνους τοὺς σκοπούς ποῦ ἤξερε καὶ οἱ ὅποιοι κεῖ πάνω στὸ βουνὸ ἀνακατωμένοι μὲ τ' ἀγέρι μὲ τὴ μυροδιά τοῦ θυμαριῦ καὶ τὰ μπελάσματα τοῦ κοπαδιοῦ σοῦ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ ἀπὸ ἄρμονία καὶ αἰσθημα. Ἀλλὰ μέσα στὴν ἀδολη τῆς ψυχῆς μας χαρὰ, μέσα στὴν παιδιαστική, ἐκείνη τὴν ὥρα, τοῦ νοῦ μας ἀφροντισιὰ καὶ λησμονιά ποῦ μᾶς ἔφερε ἡ ἡσυχία τοῦ γέρω μας ἀπείρου ἔξαφνα μία ἀντίθεσι μεγάλη συναισθήματος τῆς ψυχῆς μᾶς ἀρπάζει καὶ μᾶς βίχνει ἀπὸ τὸν ἀνέφελο οὐρανὸ τοῦ κόσμου ποῦ ταξιδεύουμε, σὲ ἄβυσσο βαθειὰ καὶ μαύρη· τὸ βλέμμα τοῦ φίλου μου ἔπεσε κεῖ κάτω στὰ πόδια μας σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα ποῦ σκέπαζε χωρὶς ἀμφιβολία μίαν ἐκτασι μνήματος. Μὲ κούνησε καὶ μοῦ τὸ ἔδειξε καὶ ἕνα κλόνημα δυνατὸ ἐτάραξε τὴν καρδιά μας· ὕστερα ἀπὸ κείνο τὸ μεγαλειὸ τῆς φύσης, ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ζετρέλλαμα καὶ τὸ μεθύσι τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ὕπαια ἀνεβαίνει ἕως τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπλώνεται εἰς τὸ μισοφωτισμένο ὄριζοντα, γιὰ νὰ μπερέση νὰ

κλείση μέσα τῆς ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἄπειρον καὶ ὅλη ἐκείνη τὴ μαγεῖα, νὰ ἰδοῦμε ἐμπρὸς μας ἐκείνη τὴν σιγμὴν τὴ φοβερώτερη καὶ πικρότερη ἀλήθεια, παραχτήκαμε πολὺ καὶ ρωτήσαμε τὸ γέρω Μῆτρο — ἔτσι ἔλεγαν τὸ βροσκὸ — σὰν τί νὰ-ταν ἐκεῖνο.

Τοῦ γέρω-Μῆτρος τότε τὸ πρόσωπο ἐγίνε μελαγχολικό, ἀμέσως μᾶς ἔρριξε μιὰ ματιὰ, σὰν νὰ μᾶς ρωτοῦσε γιὰ τὸ ἀνείξαμε κουβέντα λυπητερή, ἀκούμπησε ἀπάνω στὰ γόνατά του τὴ γκλίτσα του, κρατῶντας τὴ ἀφ' ταῖς δύο ἄκραις καὶ — Ἀκούστε, παιδιά μου, μᾶς λέγει κουνώντας περίλυπο τὸ κεφάλι του — νὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορία ποῦχει τούτο ἔδω τὸ μνῆμα, ποῦ ὅσο τὸ ἀγναντεύω ἕνας πόνος σκληρὸς μὲ σφάζει μὲσ' τὰ φυλλοκάρδια μου.

Καὶ τοῦ βροσκοῦ τὰ μάτια ἐκκίνησαν σὰν ἤθελαν νὰ βγάλουν ἕνα δάκρυον ποῦ ἐκρυβότανε στὰ βλέφαρά του πίσω.

— Στὸ μνῆμα τούτο, ἐξακολούθησε, εἶνε θαυμάσιο ἕνα λεβεντόπαιδο ναύτης. Παιδί μονάκριβο, ὁ Μανώλης, ἕνος ξεπεσμένου σπιτιοῦ ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ χωριοῦ μας, σπιτιοῦ ποῦ ἄλλη φορὰ τὸ ὄνομά του ἦτο ξακουσμένο εἰς τὰ μακρυνότερα χωριά γιὰ τὸ μεγάλο βιός του, γιὰ τὴν καλὴν τῶν νοικοκυραίων του καρδιά καὶ γιὰ ταῖς εὐτυχιαίς ποῦ τὸ πλημμυρούσαν. Ἀλλὰ ὁ μάταιος κόσμος πέρνει μὲ τὸ χρόνο τὴν στρῶφὴν τοῦ ὅς συνεπέρνει ἐδῶ κάτω ὅ,τι βρῆ καὶ κάθε μικρὸ καὶ κάθε μεγάλον. "Ἐτσι καὶ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι τὸ συνεπῆρε καὶ τὸ ἐσύντριψε ὁ καιρὸς στὸ διάβα του καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα ἀγαθὰ του ἐμείναν μόνο τὰ δύο χέρια τοῦ παιδιοῦ, — γιὰτὶ ὁ πατέρας καὶ αὐτὸς πῆθανε — γιὰ προστασίαν μᾶς χάρες μᾶνας καὶ μᾶς ὄρφανῆς ἀδελφῆς. Εἰς τὴ φτώχεια τοῦ ἀπελπισμένου τοῦ δυστυχιο παιδοῦ μπῆκε σ' ἕνα καράβι ναύτης καὶ δοῦλενε σκυλλίτικη ζωὴ, ἀλλὰ εὐχαριστημένος πῶς ἤμυρσε καὶ ἔκτελῶσε μία μεγάλην ὑποχρέωσιν περνούσε τὸν καιρὸ του καὶ ἐδοῦλενε πάντα ἐλπίζοντας.

Ἀλλὰ ἡ τύχη του ἡ σκληρὴ ἐδῶ τὸν κατατρέχει καὶ μιὰ μέρα χειμωνιάτικη τὸν βρήκαμε ἐδῶ ποῦ βλέπετε ζεβρασμένον ἀπὸ τὴν θάλασσα πνιμμένο, φουσκωμένον, ἀγνώριστο μὲ τὸ πρόσωπό του καταφαγωμένο ἀπὸ τὰ ὄρνια καὶ τὰ ψάρια. Ὅλο τὸ χωριὸν κατέβηκε μὲ μιὰ λύπη ἀ-

νέκραςτη ἢ ἀνακατωμένη μὲ μιὰ ἀγανάκτησιν τὴν ὕπαια δὲν ἤξερε ποῦ ν' ἀποδώσῃ ἢ πῶς νὰ βρῆ τὸν αἴτιον τῆς μαύρης δυστυχίας τῆς ἀμειρίας μᾶνας ποῦ θρηολογούσε καὶ μαλισταβήθταν ἀπάνου στὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦ νεγροῦ.

Τὸ ἐθάψαμε ἐδῶ ποῦ βλέπετε κοντὰ στὴ θάλασσα ποῦ τὸ κατὰπτε, ἀφ' οὗ ὅλο τὸ χωριὸν ἔβριζε μὲ τὰ δάκρυά του τὴν πλάκα ποῦ σέπασε τὸ κουζάρι τοῦ δυστυχιο Μανώλη. Κ' ἐπνίγηκε — καθὼς μάθαμε ἀπὸ ἕνα τοῦ συντροφο ποῦ γλύτωσε καὶ μᾶς τὰ διηγήθηκε — ὅμοιο ἐνὸς μεγάλου καὶ ἰερώτατου καθήκοντος, ἀφ' οὗ σὰν ἦρας ἐπάλαψε μὲ τὰ κύματα, προσπαθώντας νὰ ῥώσῃ τὸν καπετάνιο του ποῦ τὸν ἐπῆρεν ἡ θάλασσα κατὰ τὴν μαύρη νύκτα τοῦ θάλασσοπνιμοῦ τους.

Ἐκύνησε σιγὰ τὸ κεφάλι του ὁ γέρω Μῆτρος, ἔρριξε τὰ μάτια κάτω, κύτταξε, πρῶτα τὸν οὐρανὸ καὶ ὕστερα πέρα στὴν ἄσιν ποῦ ἐφαινόταν ὀλόγλαυκη, ἔβγαλεν ἕνα ἀναστεναγμὸν καὶ εἶπασε.

Καὶ τὰ ἴδια μας μάτια ἐθεύρωσαν καὶ στὰ στήθη μας μέσα ἐπιπύονταν ἕνας πόνος· Ἐκυντάξαμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ μνῆμα καὶ εἶλαμε τὴ θάλασσα νὰ φτάνῃ καὶ νὰ γίνεταί ἀπάνου στὴ πλάκα καὶ νὰ μπαῖνῃ μὲς σ' αὐτὸ. Τόχα μετανιωμένη ἤθελε νὰ ἐρροίξῃ τὸ κορμὶ ποῦ κατὰπτε ἢ ἀκόμη μανιωμένη γιὰτὶ πάλαιψε μ' αὐτὴ ἤθελε καὶ ἐκεῖ ἀκόμη νὰ τὸν παιδεύῃ νὰ τὸν περιπαίξῃ καὶ νὰ τὸν βρέξῃ; Ὅποιος ἀπὸ τὰ δύο γιὰ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνδρειωμένου ναύτη τὸ ἴδιο ἦτεον. Εἶχε πειᾶ ἀρετὸ βραδύνασι καὶ ὁ γέρω βροσκὸς σηκώθηκε νὰ μαζώξῃ τὰ πρόβατά του γιὰ νὰ φύγῃ. Τὸν καληνοχητήσαμε καὶ μεῖς, τὸν εὐχαριστήσαμε καὶ ἐφύγαμε. Ἐρρίξαμε ἀκόμη μιὰ ματιὰ ἐκεῖ ποῦ φαινόταν ἡ φύσι ὅλη γελαστή καὶ οὐρανὸς πῶς ἀκουμπούσε στὴ θάλασσα λὲς γιὰ ν' ἀναβάνουν ἐκεῖ πάνω στὸν Ἠλλάστη τους ἔσαις ψυχαίς βρῖσκουν τὸν θάνατο στὸ ἀρμυρὸ νερὸ τῆς, ποῦ ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἀνέβηκε καὶ ἡ μεγάλη ψυχὴ τοῦ Μανώλη, καὶ μπήκαμε πάλι στὸ μονοπάτι τὸ σκοταδερὸ, ὅπου ἀκούονταν τὰ νυχτοπούλια καὶ τὰ τριζήματα τρυζονιοῦ καὶ τραβήξαμε κρατῶντας γιὰ πολλὴν ὥρα σιωπὴν γιὰτὶ ἕνα βῆρος ἀπὸ τὴ διήγησιν τοῦ βροσκοῦ ἔβγαρνε τὴ ψυχὴ μας.

Σίχωσα τὰ μάτια καὶ παρῆρσα μέσα ἀπὸ ταῖς ἰσόψηλαις κερφαῖς τῶν πλατανίων καὶ τῶν κυπαρισσιῶν τὸ φεγγάρι· πύθγαινε, πίσω ἀφ' τὸ βουνὸ τὸ ἰλοκκίνο καὶ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ ποῦ ἠλοῦνα ἐσβούσαν. Ἀπὸ βαθειὰ ἀκούονταν ἡ πένθημη καὶ μονότονη φωνὴ τοῦ γαιῶν καὶ σιωπῆ ἔβασίλευε παντοῦ.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μυστήριον, στὴ σιγασίαν τῆς νύχτας καὶ στὸ μισοσκοτάδι τοῦ μονοπατιοῦ θυμήθηκα τὸ ναῦτη καὶ ἔφερα στὸ νοῦ μοῦ τὸν τάρε ποῦ ὄρηκε γιὰ τὴν ὑπερήφανη ψυχὴ του καὶ τὴ μεγάλη του καρδιά, καὶ συλλεγίστηκα, γιὰτὶ ἡ σκληρὴ μεῖρα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τοὺς φυλάει γιὰ στεργὴ ἀνταμίσθῃ νὰ βρῖσκουνε τὸ θάνατο ἐκεῖ ποῦ πᾶν νᾶβρουν τὴ Ζωὴ!

Μῆτρος.

Η ΕΜΠΡΕΞΙΑ

Τρέχω, περνῶ, διαβαίνω
δάσιν βουνὰ λαγκάδια,
στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια
μὲ ἀχνότατη μορφή.

Τρέχω, περνῶ διαβαίνω
νεροσυρμές, πλυμμίτρα,
τὴ ματωμένη λίρα
τὸ χέρι μου κρατεῖ.

ψηλὰ γροικῶ νὰ τρέχει
ἡ φλόγα ποῦ μὲ ζώνει
βγαίνουν πληγὲς καὶ πόνου
στὴ κάθε μιὰ χορδῇ.

Καὶ μὲς τὰ μαύρα δάσιν
στὴ φλόγα ποῦ μὲ βρέχει
βλέπω στὴ γῆ νὰ τρέχῃ
τοῦ Σατανᾶ ἡ στροφῆ.

Ἀνδρέας Α. Βιαγκίνης

Ο ΑΙΩΡΑΚΣΟΕΙΣ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑΙΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

— Ἐίς τὸν Ἰζόν, ἤκουσε, ὅτι ἡ λέρδα *Beats* ἀναχωρεῖ διὰ Λιβερπούλ τὴν προσηλὴ Παρ-
σκινόν ; τὴν 4 μ. μ. ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν σταθ-
μὸν τοῦ Ἁγίου Πάνκρας θὰ διαναυτερεύσῃ δὲ
εἰς Λιβερπούλ καὶ τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου
θὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου διὰ Νέαν
Γόρκεν. Ἐίς δὲν εἶε καλὰ αἱ εἰδήσεις μου ;

— Ἐκτακται, ἀπήνησα, ἐάν ἀληθεύωσι.

— Παρατήρησε ἐδῶ, ταυτοχρόνως ἐξάγων
ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐσπερινὴν ἐφημερίδα μὲν
ἐδείκνυε διὰ τοῦ χαθάρτου δακτύλου του τὴν
στήλην τῶν ἀναχωρήσεων, ἐβεβαίωθ' ἔτι τὴν
Συγκατένευσα.

— Ἡ περίστασις εἶνε ἀκριτῶς καλὴ Ζιμ καὶ
πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν μὲ τὴν καρδίᾳ μας πρὸ-
κειται περὶ *μυάγας*.

— *Μυάγρα ! ποτέ.*

— Εἶνε πολὺ ριψοκίνδυνον, ἐξηκολούθησα μὴ
διδῶν προσοχὴν εἰς τὸ ἔντονον ὕψος τῆς ἀνή-
σεώς του, πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται περὶ ἐκα-
τομμυριάου ὑπάρχοντος περισσότεροι κί-δυνος.

— Ἄλλα αἰατὶ θέλεις νὰ τὸν συλλάβῃς, εἴ-
πεν ὁ Ζιμ ἐπιμένων· δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν
τὴν δουλίαν μας ἀνευ τῆς *μυάγας* ;

— Βεβαίως, ἀπήνησα, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον
εὐκόλως· ἔχω μίαν ιδέαν τὴν ὑποίαν πρέπει νὰ
θέσωμεν εἰς ἐνεργεῖαν· ἔχε πεπειθῆσθαι εἰς ἐμέ.

— Πελὺ καλὰ κύρ Τζόν· λοιπὸν πῶς θ' ἀρ-
χίσῃ τὸ παιγνίδι αὐτῆ τῆ φορᾶ ;

— Ἀπλυστάτον. Αὐρίον θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ
εἰς Λιβερπούλην, ἐκεῖ θὰ ἐνοικιάσωμεν οἶκημα
ἐπιπλωμένον τὸ ὑποῖον νὰ εὐρίσκηται εἰς τὰ πε-
ρίχωρα τῆς πόλεως ὅπου εἶνε ἡσυχία· εἰς τὸ εἴ-
κημα τοῦτο σὺ θὰ ἐγκατασταθῇς ὡς θαλαμηπό-
λος, ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω εἰς Λονδίνον ὅπου θὰ ἐπι-
θλέπω τὸ ποντικίαι μας μέχρι τῆς Παρασκευῆς·
κατόπιν θὰ ταξιδεύσω μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς
τῆς Λιβερπούλης εἰς τὸν Σιδηροδρομικὸν σταθ-
μὸν τῆς ὑποίας θὰ ἀναμένῃς σὺ ὡς ὑπάλληλος
ξενοδοχείου ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν σου ἀμαζάν
τὴν ὑποίαν βεβαίως θὰ ὀδηγῇς σὺ· ἀπαξ κα-
τερθώσωμεν νὰ τὸν εἰσαγάγωμεν ἐντὸς τῆς ἀ-
μαζῆς· τὰ λοιπὰ εἶνε εὐκόλως ὑποθέτω δὲ ὅταν

ἀντιληθῇ ποῖα εἶε ἡ θέσις του δὲν θὰ μὰς ἀρ-
νηθῇ εἰσδελίποτε ποσὸν καὶ ἐν τοῦ ζητήσωμεν.

— Δὲν πιστεύω καὶ ἐγὼ ν' ἀρνηθῇ, ἀπήνητη-
σεν ὁ Ζιμ.

— Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὴν ἀλ-
λαγὴν τῶν ἐνδυνάτων· καὶ ἐσὺ μὲν θὰ ἐνδύθῃς
ὡς ἀμαζιηλάτης ἢ ὡς θαλαμηπόλος· πρὸς τού-
τοις πρέπει νὰ λαθῶμεν καὶ δύο ἢ τρεῖς βοηθοὺς.
καὶ αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά.

— Καλὰ κύρ Τζόν θὰ εἰδοποιήσω ἐγὼ δύο
φίλους.

Ἐνταῦθα ἀπεχωρίσθημεν ὅπως ἐνεργήσῃ ἐ-
κκοτος τὴν ἡμέραν τῆς ἐπομένης πρωΐας συ-
νηντήθημεν ὡς συνταξιειδιῶται διὰ τὴν περαπο-
τάμιον πόλιν *Mersey*.

Ὅτι ἦτο ὄλιον ἀνιαρὸν νὰ σὰς διηγηθῶ ὅλας
τὰς λεπτομερείας τῶν προπρακτικῶν μας, ἀρ-
κεῖ νὰ γωρίζετε ὅτι ἀρ' οὐ εὖρον κατ' ἄλληλον
οἰκίαν εἰς Λιβερπούλην ἀρῆνα ἐκεῖ τὸν Ζιμ καὶ
ἐπέστρεψα εἰς Λονδίνον· ὁ μόνος φόβος ὁ ὅστις
συνεχῶς μὲ ἐτάρασεν ἦτο μήπως ὁ ἑκατομμυ-
ριούχος μας ἀναθάλλει ἐπ' ἀόριστον τὴν ἀναχώ-
ρησίν του· ἀλλὰ μόλις εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον
ἐντὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἀπένευσα.

Ὁ κ. *Beats* ἀρ' οὐ ἠγύρασε μερικὰς ἐφημε-
ρίδας διηνηθῆναι εἰς τὸ τηλεγραφικὸν τοῦ σταθμοῦ.
Τὸν ἠκολούθησα· εἶδον δὲ νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ
χάρτου τὸ τηλεγράφημα καὶ εἶτα νὰ ἐγχειρίσῃ
αὐτὸ πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ τηλεγραφείου· ἄ-
νευ ἐτέρου ἡμέσως ἤρπασα τὸ κατόπιν φύλλον
καὶ ἔθεσα αὐτὸ εἰς τὰ θυλακίᾳ μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀμαξοστοιχία διέσχισε τὸ
Λονδίνον, ἐν ᾧ ἐγὼ μετὰ δυσκολίας ἀνεγίνω-
σκον τὰ ἀποτυπωθέντα ἐπὶ τοῦ χάρτου — *Ξε-
νοδοχεῖον « Ἀλεξάνδρα », Λιβερπουλ. Κρατήσατε
δωμάτια διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην. Beats.*

— Ἄ ! αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα εἶπον καθ' ἐ-
αυτὸν θὰ τὸ προλάβω· καὶ τῷ ὄντι μόλις ἐφθά-
σαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς πόλεως *Leicester* ἀ-
πέστειλα τὸ εἴης τηλεγράφημα — *Ξενοδοχεῖον
« Ἀλεξάνδρας » Λιβερπουλ. Ταξείδιον ἀναβά-
λων ἐπισιγέρω Λονδίνου. Beats,* — ἐκτὸς τοῦ
τηλεγραφημάτων τούτου ἀποστέλλω καὶ ἕτερον
εἰς τὸν σύντροφόν μου ἐκθέτων αὐτῷ πάντα τὰ
συμβαίνοντα....

• • • • •

Ἐβραχε φραζαίως ἐπομένως ἐλάχιστοι ἄν-

θρωποι εὐρίσκοντο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθ-
μὸν τῆς Λιβερπούλης· ὁ κ. *Beats* μόλις ἐξήλθε
τοῦ συρμού συνήνησε τὸν Ζιμ, ὁ ὅστις βραθείω·
ὑποκλινόμενος εἶπεν.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Ἀγέρας καὶ γυναικα δὲν κλειδώρονται.
- Ὁ κάλπικος παγὰς ποιεῖ δὲν λάνεται.
- Ἄ θεὸς τὰ λὰ καὶ ψέμματα μάθε νὰ μὴ κομπιάσῃσαι.
- Γυναικα καὶ χειμορικὸ ἢ τῆχη τὰ διαλέγει.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΕΝ Τῷ ΕΡῶΤΙ

Εἶνε ἄνθος ἐπὶ τοῦ τάφου προσφιλοῦς νεκροῦ.

Εἶνε ἀκτίς θελτηρίου ἡλίου θωπεύουσα σῶ-
μα νεφόν καὶ κατάψυκτον.

Εἶνε αὖρα μυροβόλος εἰσπνευμένη ὑπὸ στίχους
πιεζομένου ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς ἐπαχθοῦς σκικῆς
προσεγγίζοντος θανάτου.

Εἶνε λάμπρι· δύνοντος ἀστέρου ἐν σκοτεινῷ ὀ-
ρίζοντι.

Εἶνε σταγὼν ὕδατος εἰς χεῖλη διψῶντος ὄδο-
πόρου τῆς ἐρήμου.

Εἶνε νόστος πεινητοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι
μετὰ μακροχρόνιον ἐξορίαν.

Εἶνε χαρὰ τοῦ πρωτοπλάστου ἰδόντος σύντρο-
φον παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ.

Εἶνε ὅ,τι ἀδυνατεῖ ἢ γλῶσσα νὰ ἐκφράσῃ.

Τάσος Βασιλείου.

ΓΕΛῶΤΕΣ

Ἐν τῷ Φαρμακείῳ.

Πελάτης· Ἐκτελέσατέ μου σὰς παρακαλῶ
αὐτὰς τὰς δώδεκα συνταγὰς·

Φαρμακοποιοί· Ἄλλὰ, κύριε, αὐτὰ πᾶ-

σαι εἶνε πρὸς θεραπείαν τοῦ κρουσολογημάτος.

Πελάτης· Τὸ γωρίζω ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ ἡ-
μερῶν ἐκρουσολόγησα καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν μὲ ἐθεράπευσεν·
ἤδη δὲ δὲ ἐθυμούμαι ποῖα εἶνε ἐπιθυμῶ νὰ ... τὰς
δοκιμάσω πάλιν.

Διπλῆ θέσις.

Κυρίως τις ὑπερβολικῶς παχύσαρκος ἀνέρχεται εἰς
τὸ τράμ, κατόπιν αὐτοῦ ἀΐρονται δύο κυρίαι ἀλλ'
ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε θέσις ὅπως καθίσωσιν ὁ παχύ-
σαρκος κύριος λέγει πρὸς παιδίον τί παραπλευρῶς κα-
θήμεν.

— Σήκω καὶ πρόσφερε τὴν θέσιν σου εἰς μίαν τῶν
κυρῶν.

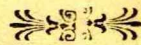
— Ἄλλὰ καλλίτερον εἶνε κύριε νὰ σηκωθῆτε σὰς
διότι θὰ οἰκονομηθῶν καὶ αἱ δύο, ἀπαντᾷ ὁ ἐτυμολόγος
νεανίας.

Εἰλικρίνεια.

— Ξεύρεις, κηυμένη Ἐλένη, μοῦ εἶπεν ὅτι εἶμαι ἡ
εὐμορφωτέρα ἀπ' ὅσας γυναῖκας ἐγὼ ὄρισε.

— Καὶ ἐμπιστεύεται εἰς ἄνθρωπον ὅστις λέγει πάν-
τοτε... ψέμματα.

(Ἐστάλη ὑπὸ Φαίξου.)

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΜΟΔΟΣ

Λύσεις

Λαύριον, αὐρίον, Ρίον, Ἴον, ὄν.

Ὁρθῶς ἀπήνησαν οἱ ἐξῆς· Ροβιουσῶν, Ἄλρον.
Hautmesruig, Βάλσαμος (Παιρικεὺς), Τρελλούλα,
Μουσωτίς, Ἐλ. ψυχὴ, Μυροβόλον ἔαρ, Εὐτυχὴς θνη-
τῆ, Λευκὴ Δελλιέρ, Κρίτσικερ, Ροκαμβόλ, *Lisa la-
igle*, I. Χρήστου, N. τοῦ Γιαλοῦ, Ἄγ. τοῦ ἔαρος,
Τραγιαῖκα, Παιρικὴ τραγιαῖκα, Θαλάσσιος φλοῖθος
Ἄρμονία, Φλόκας, N. Βοναπάρτης (Χακί), ἢ Ἄγ-
νωστος. (παρακαλοῦμεν τὴν διεύθυνσίν σας), Ὁρ. Γα-
λάται, Ἄφ. καρδία, Λ. Λυμενοῦς, Α. τῆς Ἐλπί-
δος, Πριγκήπισσα Βιλελμίνη, Π. Τζάλμας, Α. Ἐλ-
πίς, Σ. καρδία, Ἄν. Πατησίων, Ρ. δὲ Λουτερόλ, Α.
δὲ Λωτέρ, Μ. Γαλλίς, Μ. ἀργυροτόκος, Τεξίτις, Ω.
εὐίγλη, Φαίξος, Τάτος· Τουρκουῦτος, Ὁδοιπόρος καὶ
Ὁρφεὺς (Φάρακα.)

Βραβεύεται δὲ ὁ *Lisadaig'e*.

Προτεινόμενα.**Ἐρωτήσεις.**

Τί πράγμα εισέρχεται χροσιζον καὶ ἐξέρχεται λευκόν ;

Εἰς τὸν λύτην δεθῆσονται δύο φιαλίδια ἀρώματος.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν ὁ Π. Τζάλμας με τὸν Γ. Ψιμικάκη, Μαρκέλλαν, Ἀλάμπραν, Παπαροῦναν, Μουσωτίδα, Μακμαρυγὴν Ἀστέρας, Ξ. Βασιλίσσαν, Λ. Δελλιέρ, Γυφτοπούλαν, καὶ Εὐτυχῆ θνητὴν ἢ Συντ. καρδίαν με τὴν Π. Τραγιάσκαν ἢ Ἀποπ. Ἐλπίς με τὴν Ποιητ. Τραγιάσκαν ἢ Ποιητ. Τραγιάσκα με τὴν Μαρκέλλαν, Ἀλάμπραν, Ἀνθ. κἀνιστρον, Φιλ. Τρυγόναν, Ὑπὴρ. μιᾶς ὄνειροπολήσεως, Δάτρην Λαμερμούρ, Τάσον Τουρκουᾶτον, Β. τῆς λήθης καὶ Γυφτοπούλαν ἢ Ξανθὴ Βασιλίσα με τὸν Βασιλέα τοῦ αἰθέρος καὶ Lisadaigle ὁ Α. Κορὲς με τὴν Ρ. δὲ Λουσερόλ, Π. Τζάλμας, Παπαροῦναν, Α. ἐλπίδα. Ρ. μεπερέταν, Ποιητικὴν Τραγιάσκαν καὶ Μυρ. ἔαρ ὁ Μαρκέλλος με τὴν Μαρκέλλα καὶ Φιλ. Τρυγόναν ὁ Ἄλ. Hautmesperg με τὴν Τρελλούλαν ἢ Τιτίκα με τὸν Φιλ. κύκνον ἢ Εὐτ. θνητὴ με τὸν Α. γου-Τσάγκ, Μαρκέλλαν, Ρ. Δελατούρ. Α. Κορὲν, Γυφτοπούλαν, Βασ. τοῦ αἰθέρος καὶ Ρ. μεπερέταν τὸ Φ. κύκνακ με τὸ Φ. κύκνον ὁ Μ. ἄστὴρ με τὴν Γυφτοπούλαν, Φ. Τρυγόναν, Ἀργ. σφουρίκτρα, καὶ Παπαροῦναν ἢ Πριγ. Βιλελμίνη με τὸ Σβυσμένο ἄστέρι, Ροβ. Χούτμαρ, Πρ. Τζάλμαν, καὶ Ἀνθοφ. κἀνιστρον ὁ Ν. Βοναπάρτης με τὸ Ἀνθ. κἀνιστρον, Π. Τραγιάσκαν καὶ Ἀλάμπραν ὁ Κράτσικερ με τὴν Εὐτ. θνητὴν καὶ Ἐρεβώδ. νύκτα (διὰ 5 τευχῶν) ἢ Λευκὴ Δελλιέρ με τὸν Α. Λαμερμούρ, Ροκαμβόλ, Ροβ. Χούτμαρ καὶ Ἀπόλλωνα ὁ Ροκαμβόλ με τὴν Ἐρεβ. νύκτα (διὰ 5 τευχῶν) τὸ Μυροβύλον ἔαρ με τὴν Εὐτ. θνητὴν, Γυφτοπούλα καὶ Μουσωτίδα ὁ Ριχ. Δελατούρ με τὴν Γυφτοπούλα (διὰ 5 τευχῶν) καὶ Ρ. καρδίαν ὁ Ροθινσῶν με τὴν Μουσωτίδα, Γυφτοπούλαν, Φυλλίδα καὶ Τρελλούλαν ἢ Ν. τοῦ Γικλοῦ με τὸν Φριζον Ἀλάμπραν καὶ Μαρκέλλαν ἢ Ἐλ. ναυαρχίς με τὸν Ὑπαρ. μιᾶς ὄνειροπολήσεως, Α. τοῦ Λαμερμούρ, Κράτσικερ, Α. γου-Τζάγκ, Φριζον καὶ Φ. κύκνον ὁ Φριζος με τὴν Ἀργ. σφουρίκτρα, Γυφτοπούλαν, Φιλ. Τρυγόναν,

καὶ Ἀποπ. Ἐλπίδα.

— Διὰ τὰ μικρομηνύματα τὰ μὴ φέροντα εἰς τὸ ἔξῃς τῆς σφραγίδος τῶν Γραφείων τῆς «Φυλλίδος» ἢ Διεύθυνσις οὐδὲν εὐθύνεται.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἄλφ. Hautmesperg Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατε. — Βλάταμον Πειραιᾶ. Προτσεχῶς. — Εἰς ἀνάμνησιν Ἐνταῦθα. Εἶθε τότεν εὐγενῆς ὦντε πᾶτα ἄρηγτις ἐκ μέρους τῆς «Φυλλίδος» καθίσταται ἀδύνατος οὐχ ἦτοί σᾶς παρακλιεῖ δηλώτατε τὸ ἀληθές σας ὄνομα, καὶ ὅσον τοῦτο εἶνε ὄρος ἀπαράβητος ἀφοῦ δηλώσῃτε τὸ ὄνομά σας δύνασθε νὰ θέσῃτε αὐτὸ ἢ τὸ ψευδώνυμόν σας. — Ε. Ε. Μ. Ἐνταῦθα. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν πληθῶραν ποιημάτων ἐπιφυλασσόμεθα ἀργότερον. — Ρωμ. καρδίαν Ἐνταῦθα. Ἀπαντήσωμεν προτσεχῶς. — Γυφτοπούλαν Ἐνταῦθα. Ἐάν εἶνε παλαιὸν μὴ δημοσιευθὲν ἀποστείλατε καὶ με ὑποχρεοῦτε τὸ βραβευθισμένον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν σας. — Σερόντα Πειραιᾶ. Διὰ τὴν ἀνταλλάσσετε μικρομηνύματα ; — Εἰς τυχεῖον ἀναγνωστὴν Πειραιᾶ. Ἀμφότεραι αἱ γραφαὶ εἶναι ὀρθαί ὁρᾶτε Ἀργ. λεξικὸν Α. Ραγκαβῆ καὶ Ἑλλ. λεξικὸν Βυζαντίου. — Ὀδοιπόρον Ἐνταῦθα. Πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ἢ δημοσιεύσεις του ἀποβάνει ἀδύνατος τὸ ἔχομεν ὁμῶς ὑπ' ὄψει μας εὐθὺς ὡς ἐκπληρώσωμεν μερικὰς ὑποσχέσεις μας Ἀποστείλατε περὶ. — Γ. Ρίτσον Μονεμβασίαν. Ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας. — Χ. Ἀθανασόπουλον Ἐνταῦθα. Τῆ ἀληθείᾳ ἐντρεπόμεθα διὰ λογορισμὸν σας δημοσιεύοντας ὅτι ἀρνεῖσθε νὰ πληρώσῃτε τὴν γλιτσηρον συνδρομὴν σας ! !... μὴ χειρότερα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἡ Δις Μαρκέλλα ἀποπερατώσασα τὰς ἐπὶ πτυχίῳ τοῦ Ἀρτακείου ἐξετάσεις τῆς ἀνεχώρησε τὴν 21 Αὐγούστου χάριν ἀναφυγῆς διὰ Χανία Κρήτης. Ἡ «Φυλλίς» τῆ εὐχεται καλὴν διαμονὴν καὶ ἐπάνοδον.

— Ἀτμένως ἢ «Φυλλίς» ἀγγέλλει τοῖς συνδρομηταῖς αὐτοῖς τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν ποιημάτων τοῦ λαμπροῦ συνεργάτου τῆς Ν. Γούζερη ἢ συλλογὴ αὐτῆ θὰ ἐκτυπωθῆ ἐπὶ χάρτου κίλοῦ καὶ λίαν φιλοτέχνως. θὰ τιτλοφορεῖται δὲ «Ἀπὸ τὰ μακρὰ μὲν φυλλοκάρδια.»

— Παρακλιούνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ οἱ ἀλλάσσοντες διέθυσιν νὰ εἰδοποιήσῃσι ἐγκλίμως τὰ γραφεία μας.